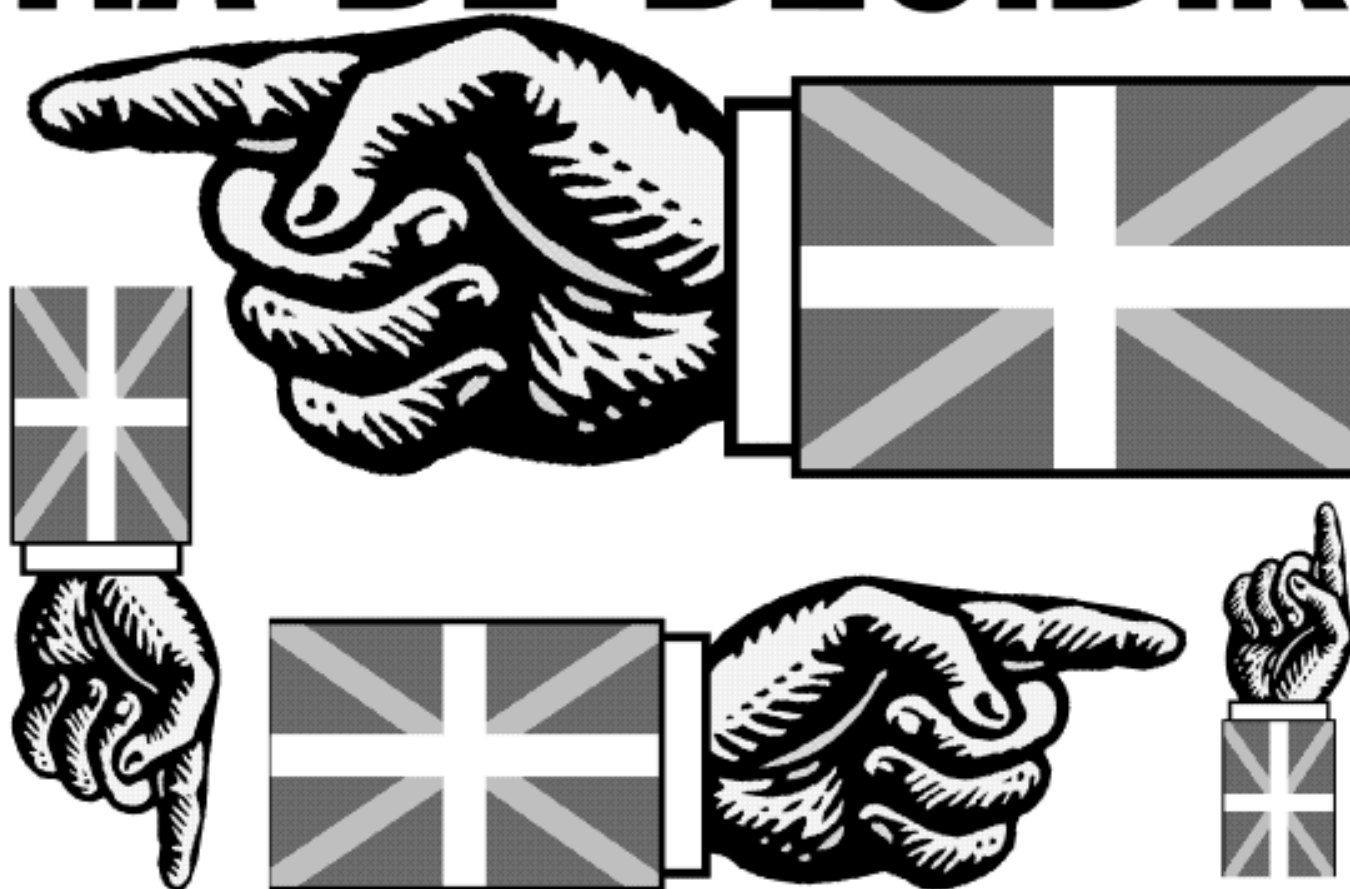

EL POBLE BASC HA DE DECIDIR

nº 58 Febrer 2005 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 8-9

Reaccions al Pla Ibarretxe
NO a la Constitució Europea

Sindical: pàg 4-7

Contra la precarietat
Pacte de competitivitat Catalunya
Comença la regularització de "sense papers"

Internacional: pàg. 11-16

Libertat pres@s Caleta Olivia
Lluitadors palestins a les presons israelianes
Sudan. El silenci dels llops (i 2)
Eleccions a l'Iraq
Estudiants en lluita al Marroc

Suplement: ¡Yolanda, no oblidem!

Mario Conde-nado, exbanquero

La Unión reconoce y respeta el acceso a los servicios de interés económico general, tal como disponen las legislaciones y prácticas nacionales, de conformidad con la Constitución, con el fin de promover la cohesión social y territorial de la Unión.

Artículo II-96 de la Constitución Europea

Vale, ya lo entiendo, antes se llamaban "servicios públicos", pero "servicios de interés económico general" está más cerca de la privatización, y sin mucho alboroto, ¿no? Y atención: la UE no garantizará el acceso a estos servicios, solo los 'reconocerá y respetará', como quien te da unas palmaditas en la espalda... y los dejará a la voluntad de cada país.

Jose María Cuervos,
Presidente patronal española

Antonio, trabajador

Toda persona tiene derecho a trabajar.

Todo trabajador tiene derecho a la limitación de la duración máxima del trabajo y a periodos de descanso diarios y semanales, así como a un periodo de vacaciones anuales retribuidas.

Artículo II-75.1 y II.91.2 de la Constitución Europea

Se tiene derecho a trabajar, hasta gratis si quieres... La Constitución Española va más allá: "... derecho al trabajo ... y a una remuneración suficiente para satisfacer sus necesidades...". Pero lo que sí garantiza es un horario, aunque sin determinar los límites... Por ejemplo: 18 horas diarias, 6 días a la semana, con 1 día de vacaciones al año ya cumple la Euroconstitución.

Circula per la web una campanya alternativa davant del referèndum de la Constitució Europea... hem triat dos espots

A les Corts, el Pla Ibarretxe en si, és a dir, el seu contingut i articulad, va discutir-se ben poc. La cosa no és com volen presentar-la el PP i el PSOE i els mitjans de comunicació estatals que els fan de cor: que el Pla és una passa cap la independència del País Basc. Ni ho diu, ni ho és. El problema és que el Pla i el procediment que preveu per ser aprovat identifica el poble basc com una nació, i que, per tant, com a subjecte històric, té capacitat per decidir el seu futur, i aquest precedent és absolutament inacceptable per la Monarquia centralista.

La discussió a les Corts va centrar-se en la legitimitat que té el Parlament Basc per proposar la reforma estatutària i, sobretot, la que pot tenir el poble basc per opinar sobre ell mateix votant en un referèndum, que només és consultiu! Per al PNB i el Pla Ibarretxe, el poble basc pot decidir i, com a mínim, opinar en referèndum. Per al PP i el PSOE, no; l'única sobirania que reconeixen és la d'Espanya i, per tant, no es pot fer res sense el permís del Parlament espanyol. Així doncs, qualsevol decisió o fins i tot la possibilitat d'expressar una opinió s'ha de fer sota tutela i permís. Les diferències entre el PP i el PSOE són en la manera d'imposar aquesta decisió al poble basc i al seu Parlament, per mitjà de l'autoritarisme dur i pur o amb "el diàleg" i alguna concessió. Les altres forces d'esquerra a Madrid i al País Basc no han fet de res més que de comparses en aquest debat, darrera de la burgesia basca del PNB o darrera del centralisme del règim, però en cap cas s'ha obert una posició des dels treballadors que des de la defensa dels treballadors respectés el dret d'autodeterminació del poble basc.

Nosaltres defensem incondicionalment que el poble basc ha de decidir el seu futur, sense tuteles ni permisos. Té dret a decidir el Pla Ibarretxe i a fer-ho en un referèndum no consultiu, sinó vinculant. Aquest dret va més enllà de l'anàlisi que fem del Pla en si que proposen PNB-EA-EB. Pel fa al contingut del pla, creiem que no té en compte els interessos dels i les treballadores basques ni tampoc els drets nacionals com a poble, és a dir, el dret d'autodeterminació. Aquest dret no cap en la Monarquia i per això és necessària la ruptura amb aquest règim i això només serà possible impulsant la mobilització unida dels treballadors i els pobles de l'estat.

Ja ha començat la campanya oficial sobre el Referèndum, encara que el Govern porta mesos fent-ne. Fins a ara la fredor ha estat la tònica general, cosa que faria preveure una abstenció alta. El govern confia en el control absolut des del Sí de tots els mitjans de comunicació per estirar un resultat a favor seu amb un mínim de participació mentre fa callar el No. L'acte central pel sí de la seva campanya està previst pel divendres 11 de febrer amb el míting a Barcelona de Chirac, Shoroeder i Berlusconi acompanyant Zapatero. Amb aquest suport al Sí, els quatre tenors volen demostrar la importància que té per tota Europa el resultat del referèndum del dia 20 perquè és el primer i, per exemple a França, les coses no estan gens clares després del dur debat intern al PS sobre el vot i el fet que la CGT, la principal central

sindical del país, s'hagi decantat pel No. Però la presència de l'impresentable Berlusconi potser deslluirà el segon missatge: ens venia l'eix europeu bo, el que es va oposar a la guerra de l'Iraq, el de la cara amable davant dels Blair, Aznar i Berlusconi que estaven amb Bush. Així s'escenifica que no hi ha tanta distància entre els uns i els altres, llevat en com es repartien el petroli iraquiana, i que en el fons comparteixen els interessos comuns d'una Europa imperialista, neoliberal i repressiva.

El resultat del referèndum del 20 de febrer és essencial pels governs de la Unió Europea per consolidar els seus plans; per nosaltres també: per aturar-los. I què passa amb els partits parlamentaris que estan pel no? Que es limiten a fer actes propis i espots electorals, però sense implicar-se a fons en l'organització de la mobilització. Estan més preocupats pels càrrecs de Govern (ERC, IC, IU-EUiA a Catalunya) que comparteixen amb els socialistes o de col•laborar amb ells (IU al central) que per impulsar la mobilització pel No, perquè aquesta, inevitablement, s'enfrontarà als Govern, central o autonòmics. L'única resposta que pot compensar la seva absoluta supremacia en el control dels mitjans de comunicació és la mobilització, i cal posar els mitjans per fer-la sentir: als actes i manifestacions que hi ha convocats; a la manifestació central pel No del 12 de febrer de Barcelona i en fi, el 20F, votant que NO.

5 de febrero de 2005

El poble basc ha de decidir el seu futur, sense tutel·les ni permisos

---

La única resposta que pot compensar l'absoluta supremacia del Sí al referèndum és la mobilització

Contra la precarietat

1. Treball submergit, precarietat, atur i sinistralitat són cares d'una mateixa xacra en pro del doble objectiu del capital de maximitzar beneficis a costa d'una major explotació i dividir a la classe obrera per a dificultar la seva lluita. Esmement específic entre els precaris -encara que ni consten com a tals- mereix el dels treballadors i treballadores en negre que produeixen el 23% del PIB. Tradicionalment van ser les dones, però avui les supera la mà d'obra immigrant. Així doncs, la Llei d'estrangeria, que sotmet al treball submergit semi-esclau als immigrants, es converteix en una nova Reforma Laboral que empeny a la baixa totes les condicions laborals.

2. Les "noves tecnologies" que sota l'anomenada a globalització van fer creure a molts que obrien un nou període de creixement, han demostrat que sota l'imperialisme només incrementen encara més la precarietat. Així les deslocalitzacions, els serveis prestats des de l'exterior (com el telemàrqueting a Brasil o Marroc), comporten sobre-explotació en els països que van a parar -com Mèxic amb les maquilas-, a més de ser el fantasma que empeny a la "flexibilització" i la precarietat aquí en una "competència" sense sentit per retenir a les multinacionals. Els actuals contractes empitjoren qualitativament l'eventualitat anterior a les reformes laborals: retorn a contractes orals, a temps parcial, consolidació de sectors precaritzats que es sumen als tradicionalment eventualitzats (hosteleria, construcció, agricultura), desprotecció en l'atur,... Cal definir-nos contra la creació de nous convenis de sectors precaritzats que sovint impulsa la burocràcia: ETTs, telemàrqueting, o avui a Catalunya el de monitors. Aquests convenis divideixen encara més als treballadors i

treballadores d'una empresa i només serveixen per a la consolidar la precarietat en lloc de lluitar per l'aplicació del conveni anterior a l'externalització.

3. Les aportacions a la precarietat per part del sector públic són altíssimes. D'un costat amb les privatitzacions obertes, de l'altre via externalitzacions -igual que la gran empresa amb les seves segregacions i subcontractes- i en el seu propi si amb treballadors i treballadores temporals, siguin interins, substituïts o laborals eventuals. Aquest apartat arranca un doble benefici per al capital: d'un costat perquè el diners que utilitza per a precaritzar provenen dels PGE -pressupostos generals de l'estat- i són per tant part del salari indirecte de tots els treballadors i treballadores, de l'altre perquè després de la privatització tornarem a pagar per rebre aquests serveis socials. Per afegiment, com es tracta de la major empresa de l'estat -un milió i mig d'empleats públics- marca la pauta del conjunt de la patronal.

4. Els sindicats burocràtics, amb CCOO i UGT com principals actors, han col·laborat amb la patronal i els governs donant suport a la reculada en la legislació laboral i desmobilitzant a la classe obrera. Aquesta política sindical exclou objectivament les reivindicacions de precaris i immigrants d'aquests sindicats. Costa trobar fins i tot d'altres alternatives a llocs com l'administració pública on es xoca amb un acord explícit de tots els sindicats contra la lluita per l'estabilitat d'interins/es, en un clar corporativisme i abandó del dret que genera el treball.

5. Com a conseqüència d'això, l'altra variant que s'ha generalitzat per a enfrontar la precarietat han estat els moviments tipus la lluita contra les ETTs amb siliconades,

tancaments,... o bé mobilitzacions que explícitament es declaren antisindicals com el MayDay que impulsa Negri des de fa uns anys a Milà el Primer de Maig i aquest any ja a Barcelona. La qüestió és si aquests moviments que passen per fora de la lluita sindical en l'empresa i separada de la dels altres treballadors i treballadores tenen efectes reals sobre patronal i govern per a fer-los retrocedir en la seva política precaritzadora, sigui a nivell global o parcial. Creiem que és al contrari, que moltes vegades són la vàlvula d'escapament de la impotència en el lloc de treball i d'altres de combats individuals que en moles casos acaben amb una puntada a la porta. I és que el "tots som precaris/es" és el "cafè per a tots" que permet abandonar la responsabilitat de cadascun -i de cada organització- en la lluita quotidiana per a enfrontar en cada empresa la precarietat laboral, combatent l'extracció de la plusvàlua que és d'on arrenca el benefici del capitalista. Així, ficant en un sac la precarietat social que imposa el capitalisme en tots els terrenys de la vida, passa de llarg, la lluita concreta contra la precarietat en el lloc de treball. No és d'estranyar que a la patronal no li afecti ni que Negri es posicioni pel sí a la Constitució Europea.

6. La lluita contra la precarietat es concreta a dos nivells: el de la lluita general contra les lleis o mesures que sacralitzen la temporalitat, i el de la lluita par parcial a l'empresa. Entre ambdues, hi ha una escala que la realitat de la lluita i les propostes existents podrà concretar: extensió, solidaritat, coordinació, vaga de sector.... No obstant això totes elles, per a ser efectives han de ser producte de l'organització i decisió dels treballadors i treballadores. No es tracta d'accions directes habitualment en mans d'un sector d'avantguarda, sinó d'aquelles que

parteixin de l'organització i la lluita dels treballadors i treballadores afectats directa i indirectament -precaris i fixos- dins de l'empresa.

El contrari pot convertir-se fins i tot en element de divisió i enfrontament. Encara que sigui un pas més petit, l'objectiu és organitzar per a donar cada pas junts en l'empresa, en la perspectiva d'aturs i vagues que afectin a l'extracció de plusvàlua base del benefici patronal. Això és acció sindical tant a nivell d'empresa, com al d'impuls de la necessària vaga general per a combatre les lleis i mesures generals del govern i la patronal. I a aquest nivell cal convertir la precarietat en la base d'una lluita organitzada en el si dels sindicats partint de l'afiliació dels propis precaris. És començar imposant la unitat en les seccions sindicals de les empreses sigui quina sigui la situació contractual del treballador/a (fix, precari, d'empresa subcontractada, ETT, en negre, sense papers...)

9 . Cal imposar també la unitat dels treballadors i treballadores a nivell d'empresa, sigui quina sigui l'afiliació. Organitzar per lluitar als precaris sols comporta la debilitat pròpia de les seves condicions laborals i a la seva lluita li calen els fixos; tant com aquests necessiten defensar als precaris doncs mentre existeixin treballadors i treballadores amb menors drets i s'os perillens els seus. En el terreny d'una empresa això vol dir tenir una política per a organitzar als precaris, sindicalitzar les seves reivindicacions, pressionar sobre el comitè d'empresa perquè les inclogui en la negociació amb presència de representants seus... fins que no siguin ambdós col•lectius part d'un mateix comitè d'empresa. Els paranys legals de subcontractacions no deuen fer-nos caure en la divisió divisió: tots tenim a la fi el mateix patró, i per a enfrontar-lo és imperiosa la unitat. Coordinació de comitès si hi n'hi ha més d'un, impuls on no els hi hagi, incorporació de delegats de personal d'empreses petites en el comitè gran, recerca d'esclatxos legals – p. ex. salut laboral-, tot tendint a la unitat. I en paral•lel, extensió a d'altres empreses en semblants circumstàncies, al polígon, a la

localitat, la comarca, el sector.... construint al voltant d'aquesta lluita sindical un moviment social amb entitats, institucions... No importa si el procés arranca de fixos o precaris. De raons n'hi ha moltes: dobles escales, hores extres, subrogacions, no renovació d'algun contracte, o concatenació, presència d'ETTs, flexibilitat de jornada...i sempre, fins quan impulsem demandes legals per frau de llei (com en telemàrqueting) el centre és la mobilització conjunta. A la reivindicació de "un mateix treball, un mateix sou" cal afegir "i un mateix contracte" contracte". En tota fàbrica ha de ser un objectiu la passada a plantilla sota el mateix conveni de tots els externalitzats, sigui el que sigui el prestador laboral -ETT, contractistes, etc.-

10 . En el terreny general, la lluita

contra la precarietat no pot deslligar deslligar-se de la de tota la classe obrera era contra l'atur, les deslocalitzacions, les privatitzacions, la Lleid'Estrangeria, les reformes laborals, etc. La burgesia unida en les seves organitzacions patronals, ajudada pel govern "socialista" i la burocràcia de la UE, aprofundeix la seva ofensiva contra els treballadors i treballadores ara amb la Constitució europea. La lluita contra les lleis o reformes laborals necessiten la màxima unitat d'acció per a tenir èxit. Això vol dir aprofitar també aquelles convocatòries que puguin provenir

dels sindicats reformistes per molt que siguin tímides o burocràtiques. Això no ha de suposar cap confiança en les seves propostes sinó que confiem en la força de la lluita unitària per a desbordar-los camí d'una vaga general cada vegada més urgent.

11 . Les conclusions haurien de tenir en compte tres aspectes.

I. Lluitar per que nos'incrementi la precarietat frenant privatitzacions, externalitzacions, segregacions i deslocalitzacions.

II. Posar-se com a objectiu la reabsorció de les plantilles ja segregades o externalitzades. III. Lluitar per l'estabilitat de qui tenen contractes precaris: s'anomenin interins, substituïts, temporals, contractes d'obra i servei, ETTs.. i per descomptat combatre contractes orals, falta de subrogacions, treball en negre i

encara més la negociació dels papers als treballadors i treballadores immigrants. Reivindicar que tot treballador té dret a no estar subjecte al continu temor de la pèrdua del treball, tant a l'empresa privada com a la pública, a les multinacionals o a la petita empresa és com lluitem contra la temporalitat.

Barcelona, desembre 2004

Aportacions al debat de LI a les jornades contra la precarietat de la Xarxa contra el Tancament d'Empreses.

Pacte de competitivitat

El 12 de gener les direccions de CCOO i UGT tancaven les negociacions mantingudes durant mes d'un any a Catalunya amb la patronal i la Generalitat. L'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que així s'anomena aquest nou pacte social, suposa l'acceptació dels interessos de la burgesia, la renúncia als interessos dels treballadors i la compra de les cúpules sindicals amb la integració a l'entramat de l'administració de l'Estat.

El primer que sorprèn en un text d'aquest tipus és la distribució de les 82 mesures que conté i que es reparteixen en tres capítols: I.- Millora de la competitivitat (19 pàgines), II.- Internacionalització (3 pàg.) i III.- Cohesió social (en 4 pàg.), desequilibri agreujat amb els pressupostos assignats com veurem tot seguit.

Infraestructures privades

El primer capítol (amb 2.410.277.000 euros de dotació, el 92% del total pressupostat) i el segon estan destinats a mesures pròpiament per a la burgesia i tenen acords tant greus com: crear un fons per subvencionar les concessionàries d'autopistes, "obrir a la concurrència" els transports com la RENFE, "considerar prioritàries les connexions amb el mercat asiàtic", en resum potenciar les infraestructures gestionades privadament injectant-los diners públics. Alhora es confia en "facilitar l'aparició de nous projectes empresarials", els "inversors emprenedors", com si la solució a la desindustrialització fos la creació de noves empreses que, en general, tots sabem són efímeres en el marc de la competitivitat mundial. Mentre no

es pren cap mesura per mantenir els llocs de treball actuals, quan és propera la liquidació del sector tèxtil entre altres, i l'únic que es preveu és "actuar en els processos de desinversió empresarial, activant polítiques específiques destinades a minimitzar les seves conseqüències"

És cert que en el primer capítol hi ha alguna mesura que necessitem els treballadors, com ara millorar el transport al lloc de treball, però ¿no són mesures a exigir al govern, i més si aquest és d'esquerres i diu estar pel transport públic? A canvi, hem de recolzar totes les ajudes a la burgesia, incloses les rebaixes d'impostos (el 0.1% en escriptures empresarials) i acceptar la privatització imposada des de Brussel•les?

Flexibilitat

El tercer capítol, que conté les mesures pels treballadors, té assignat només el 7% del total pressupostat i és el més negatiu per nosaltres: "Millorar i actualitzar el contingut dels convenis col•lectius, fent-los més adients a les noves situacions i realitats", "la flexibilitat interna negociada", "regular les necessitats d'una organització flexible dels temps de treball", etc. anuncien la pèrdua de conquestes com són la jornada i les taules salarials úniques. Tot a desenvolupar en un Consell català de diàleg social i participació de nova creació que junt amb la "promoció i difusió de les bones pràctiques de negociació col•lectiva" suposa el lliurament de l'única arma que tenen els treballadors, com és la vaga, mentre es deixa intacta la intransigència patronal (en la línia d'IC de proposar al Parlament català de prendre mesures contra les vagues dels ferroviaris sense esmentar les causes).

Respecte a la proliferació d'organismes, observatoris, comissions de seguiment, grups de

treball, etc. que apareixen pel Pacte, hem de destacar com, a més de la professionalització d'una burocràcia sindical com a gestora de l'administració i les conseqüents vies de nous ingressos, de la mà dels sindicats se'ls dona als empresaris noves prerrogatives, per exemple entrar en els Consells de la Universitats "en el marc de la declaració de Bologna"

Pacte Social?

Aquest nou pacte social eleva la col•laboració de classes a identificació "estratègica" amb el capitalisme: els sindicats recolzen la política de la burgesia amb l'argument de que quan millor els hi vagi als empresaris més treball generaran, però aquest "realisme" porta a augmentar l'explotació dels treballadors en contradicció amb les premisses fundacionals dels propis sindicats. Però fins i tot aquest argument és desdit per l'experiència pràctica del capitalisme actual que tanca fàbriques, dirigeix el capital al negoci especulatiu i degrada les condicions de vida de la societat, en síntesi, destrueix les forces productives per poder concentrar al màxim la riquesa i així recuperar la taxa de guany.

Els treballadors, i molt especialment els afiliats, no podem acceptar que els sindicats signin un pacte, més ara que governen les esquerres, que no freni els tancaments d'empreses o es limiti a dir que ja es negociarà en els convenis la precarietat. Aquest és un pacte que serveix de coartada al tripartit per fer una política de dretes, amb l'aval dels sindicats. Cal trencar aquesta pau social, que més aviat és mort social, i defensar amb la lluita els nostres llocs de treball tot exigint als sindicats que es posin al costat dels treballadors i obligant a dimitir als buròcrates que s'han passat a l'altre cantó.

Jaume Quinto (Barcelona)

Comença la regularització de "sense papers"

S'acaben les il·lusions

El pròxim 7 de febrer començarà el procés de regularització del govern del PSOE. Després de tants anys sense aconseguir documentar-se els més d'un milió de treballadors immigrants tenien l'esperança que, amb el nou govern, assolirien solucionar la seva injusta situació. El mateix govern i els seus aliats (IU, UGT, CCOO) que van abonar aquestes il·lusions parlaven de 800.000 documentats. Va bastar que es coneguessin quins són els requisits de presentació de sol·licituds perquè l'esperança comencés a transformar-se en desil·lusió i ràbia. No és per menys. Quatre són les condicions fonamentals: a) passaport, b) empadronament abans del 7 d'agost del 2004, c) certificat de Penals del país d'origen, d) contracte de treball, mínim de sis mesos.

El govern sap molt bé que tres de les seves condicions faran que milers de treballadors NO puguin accedir a regularitzar-se. Vegem Empadronament: molts treballadors NO es van empadronar malgrat estar molt abans del 7 d'agost per temor a ser expulsats. Certificat de penals: molts països tarden

mesos en atorgar-lo, alguns el lliuraran després del final de la regularització (tres mesos). Contractes de treball: molts empresaris NO fan els contractes, estan al mercat submergit, abans, durant i després del fenomen de la immigració. Avui són els treballadors immigrants, ahir eren els treballadors autòctons.

Tot això per què? Perquè aquest govern, com abans el del PP, com a bon representant dels empresaris els garanteix que un important nombre de treballadors segueixin en les mateixes condicions. Per això la Llei d'Estrangeria que avui tenim, de la qual el Nou Reglament és el seu fill, va ser votada pel PP-PSOE.

Davant aquesta injustícia, els immigrants han començat a respondre de diferents maneres. El dissabte 22 Barcelona va presenciar una mobilització de més de 2.500 treballadors immigrants cridant la seva ràbia contra aquesta Llei d'Estrangeria i el seu Reglament. És el camí que cal continuar de diferent manera, amb el suport dels treballadors autòctons. Va haver grans absents: els grans sindicats CCOO i UGT i els partits de l'esquerra parlamentària: IU-ICV,

ERC. Els seus motius tenen, ells estan col·laborant amb aquest govern o directament en són part del mateix, el Tripartit a Catalunya n'és el millor exemple.

Comença la regularització. La lluita continua

Equip d'immigració

Accident mortal i vaga a Seat: contra el terrorisme patronal

El 4 de febrer, la planta de SEAT-VW Martorell va estar aturada per la vaga total que van realitzar tant els treballadors de plantilla de SEAT com els de subcontractes. El dimarts havia mort en accident laboral un company. Un carretó nou –comprat el 20 de gener– havia entrat en funcionament sense informar dels riscos, ni preparar al personal per la nova eina. Sobre el treballador van caure tres caixes de més de 300 kg cadascuna. Com que no va morir en l'acte, l'empresa el va traslladar a un hospital i va tractar de mantenir la "normalitat". Això no és nou a SEAT, on porten cinc morts (tres de subcontractes i dos de plantilla) en els anys que duu en funcionament la planta de Martorell, això sense comptar els dotze que van morir en la seva construcció. El mecanisme d'abaratir costos mitjançant

la reducció de la seguretat laboral i l'augment de la precarietat és tònica en la base dels beneficis de la VW. La resposta va ser unànime als tallers i parcial a les oficines i va estar impulsada unitàriament pel comitè d'empresa encara que, com en altres ocasions, amb diferent grau de compromís. D'un costat, CGT i bona part dels delegats de CCOO la van impulsar sense reserves, mentre UGT frenava i ajornava el conflicte al divendres reduint els costos empresarials que comportava la mesura. No cal dir que, una vegada més, els treballadors som víctimes del terrorisme patronal.

Corresponsal

Eleccions anticipades al País Basc

El PNB capitalitza el xoc

Ho explicava a les Corts el portaveu del PNB, el Pla Ibarretxe –deia- té com a objectiu “blindar” els drets del País Basc, per impedir que en una altra onada centralista com la que hem viscut sota la majoria del PP, tots els instruments estiguin a les mans de l'Estat i la burgesia central. L'ofensiva del PP es va viure en termes de retallada de llibertats: llei de partits, amb la il·legalització entre altres de Batasuna; tancament de diaris com l'Egin o Egunkaria, que afectava sectors no ja de l'esquerra abertzale sinó propers al PNB mateix; processament del president i la mesa del Parlament basc per no dissoldre el grup de SA (l'ex-Batasuna); l'amenaça de processar Ibarretxe si convocava el referèndum..., però alhora hi havia un intent de prendre les principals joies de la burgesia basca com el BBVA o Iberdrola, i emportar-se-les a Madrid.

El PNB vol blindar el País Basc, per això demana que tot el que fa a la política interior, des de llei de partits al referèndum, passant pels tribunals de justícia... es resolgui al País Basc. Però la burgesia basca ha d'intentar fer compatibles aquests objectius amb la preservació del marc comú, que no és cap altre que l'Estat de la Monarquia, perquè a més de ser la garantia dels interessos de classe del conjunt de la burgesia de l'Estat, la burgesia basca té grans interessos econòmics a la resta de l'Estat, començant pels del BBVA. El PNB va llançar una crida limitada al poble, amb la consulta i el Pla Ibarretxe, volia pressionar les institucions centrals de l'Estat per obligar-los a negociar, però no estan disposats ni a fer això. Ni la Monarquia, profundament centralista, li deixa espai per tenir les garanties de no agressió que exigeix, ni la burgesia està disposada a plantejar una batalla fins al final i trencar amb la Monarquia, perquè abans és burgesia que basca. Aquest és el dilema en què es troba el PNB.

S'ha especulat molt sobre el fet que el PNB tingui com a objectiu

perdre el Pla al Parlament basc i convertir-lo en bandera electoral i que la maniobra de SA del 30 de desembre (amb tres vots a favor i tres en contra) el va agafar desprevingut i li va tallar la maniobra obligant-lo a anar més enllà del que tenia previst. A les pàgines de Lluita Internacionalista i en diversos articles havíem advertit que la política de Batasuna de pressió al PNB la subordinava a aquest partit, i aquesta no és la primera vegada que això passa.

Deixem les especulacions d'intencions i anem a allò que és important, les conseqüències. La

conseqüència de tot això és que el PNB n'ha sortit extremadament enfortit, si més no, a curt termini. Ja abans del debat a les Corts fregava la majoria absoluta en els sondejos. I el debat al Parlament va reforçar la seva autoritat, quan davant de tot l'estat i tot sol al Parlament exigia el simple, elemental i democràtic dret que els bascos puguin decidir. En aquestes condicions de fortalesa Ibarretxe convoca eleccions anticipades, com un plebiscit per convalidar la legitimitat del seu pla i obtenir la majoria absoluta que forci, molt probablement, no pas el referèndum que ha promès sinó una negociació per reformar l'Estatut amb el Govern Zapatero.

La majoria absoluta del PNB es basa en esgarrapar vots essencialment de Batasuna, que es prendran el vot PNB com un vot “útil” davant de la “inutilitat” de l'absten-

ció. Amb això Batasuna s'ha sentit ferida i traïda: ells que li havien cedit tres vots perquè Ibarretxe tirés endavant el pla ara es troben que Ibarretxe els disputa la base! Què esperaven! Això sí, per si en quedés cap dubte, el mateix Imaz demana al PP i al PSOE que deixin que Batasuna es presenti com a senyal de bona voluntat. Que fals!

El més lamentable de tot plegat és el paper de les suposades organitzacions d'esquerra basques i estatals que han fet de comparses en aquesta pugna. Batasuna -com ETA- que redueix la seva política a pressionar el partit de la burgesia

basca, el PNB; i així l'hi paguen! Ja no parlem del PSOE que –com li deia Ibarretxe- viu sota l'ombra del PP, o més aviat de l'aparell monàrquic, que és més poderós. Però la posició d'IU hauria d'indignar encara més: a Euskadi vota amb el Govern darrere del PNB sense presentar un pla per als treballadors, i a Madrid utilitzant el parlament monàrquic per afegir-se als PP, PSOE i bloquejar el Pla que ha sortit del Parlament Basc; quina vergonya! I la Xunta que va completar el bloc del vot del NO? No sabem com evolucionarà aquesta situació, el que sí que sabem és que ni el Pla Ibarretxe resoldrà les ànsies de llibertat del poble basc ni aquestes ànsies caben a la Monarquia. Del que sí que estem convençut és que és del tot urgent reconstruir una nova esquerra que des d'una òptica de classe uneixi els interessos dels treballadors i els pobles.

Campanya pel NO

Sindicalistes pel NO a Girona

Sindicalistes del Corrent d'opinió per un Gir a l'esquerra de CCOO, UGT, CGT, IAC i CO.BAS han presentat en una roda de premsa 300 signatures de sindicalistes que criden a votar No el 20 de febrer que ve. Josep Maria Cabra, president del comitè d'empresa de Telefónica, va denunciar que el text constitucional "desequilibra la balança a favor del capitalisme", mentre Miquel Blanch, del "Corrent d'Opinió de CCOO" va dir que "perjudica els drets dels treballadors" i va cridar a la mobilització pel NO. Començaran a distribuir el manifest a les fàbriques i centres de treball amb l'objectiu d'aconseguir més adhesions i van fer una crida a participar en els actes convocats per la Plataforma de Girona. És molt important la iniciativa que uneix sindicalistes de tots els sindicats amb representació a les comarques gironines

França: la CGT crida a votar NO

El Consell Confederal Nacional de la CGT reunida a Montreuil el 3 de febrer, va pronunciar-se pel NO a la Constitució Europea, contra la posició de la direcció. La direcció encapçalada pel seu secretari general, Bernard Thibault, ha quedat en minoria al màxim organisme de la CGT. El resultat de la votació va ser de 81 a favor, 18 en contra i 17 abstencions. Això no s'havia vist mai en aquesta confederació que és la més important del moviment obrer francès i obre una crisi que no té precedents en la història de la CGT. La resolució, sota el títol de "Combatre l'Europa liberal i actuar per una Europa Social" conclou: "Els debats amb els militants ho han confirmat: la CGT es pronuncia contra la construcció europea actual marcada per una subordinació dels drets socials a la lògica de la rendibilitat i de la concurrència, les principals dimensions de la qual es troben en el projecte de tractat constitucional. El CCN es pronuncia pel rebuig a aquest tractat constitucional. Es compromet a continuar i desenvolupar el debat que s'ha iniciat. La CGT ha exigít l'organització d'un referèndum sobre el tractat constitucional, i fa una crida a tots els assalariats a participar-hi.(...) [La CGT] Assumeix la responsabilitat de combatre la construcció liberal de l'Europa conduïda des del Tractat de Roma. (...) Més enllà del resultat del vot dels ciutadans de França i d'Europa i de quineshttp://www.internostrum.com/insbil/index.php?lang=es-ca&palabra=cuales siguin les opcions de cadascun, hi haurà una necessitat absoluta d'unir els treballadors en accions reivindicatives a nivell europeu..."

Corresponsal

5/2/05. Groupe Socialiste Internationaliste. Sec.francesa de la LIT-CI

PER UNA EUROPA UNIDA

La UE no es pot reformar

SOCIALISTA

Hem publicat un monogràfic de LI que analitza en profunditat les raons del NO a la UE y a la Constitució Europea. Ya pots demanar el teu exemplar.

El debat sobre l'abstenció

Hi ha sectors que manifesten que el millor rebuig a la seva Constitució és l'abstenció en el referèndum. Argumenten que el Govern ho té tot ben lligat i que qualsevol participació no fa sinó avalar el referèndum. Certament que la lluita és desigual, però no creiem que al poder li preocupi l'abstenció més enllà d'un comentari ritual sobre la poca participació. En altres ocasions hem comentat com aquest fenomen de l'abstenció no inquieta gens ni mica –ni tan sols si és enorme– a les eleccions a la presidència dels EUA. I no per l'índex d'abstenció es qüestiona el resultat o apareix un Govern "feble". Per això estem decididament pel vot No. No perquè creiem que si guanya el sí ho farà legítimament, però és el vot que més crisi introdueix en el Govern i els seus socis europeus. I sense pretendre generar falses il·lusions en el resultat, res està escrit. Així va estar a punt de passar-li a Mitterand amb el referèndum sobre el tractat de Maastricht o altres tants referèndums que han perdut governs com a Dinamarca. Impossible no és, i si es produeix avançarem. Un vot No és important però insuficient. En qualsevol cas cal acompanyar el vot amb l'organització per a continuar la lluita, perquè les conseqüències de la UE les tenim diàriament en tancaments, deslocalitzacions, privatització de serveis, deteriorament de l'ensenyament públic...

NO A LA CONSTITUCIÓ EUROPEA

Per un NO dels treballadors

Sindicalistas y trabajador@s, diremos NO a la Constitución europea que se pretende refrendar el próximo día 20. El texto cuenta con cientos de firmas de apoyo.

Des del moment en què l'Estat espanyol es va adherir a la Comunitat Europea l'any 1986, els successius Governos han volgut associar la seva Europa amb la idea de progrés i benestar. Però el que hem viscut en realitat han estat reconversions permanents, com la que ara veiem a IZAR. Reconversions que han portat la ruïna a zones senceres on les fàbriques eren substituïdes per blocs de pisos per especular. Van començar a privatitzar serveis públics com la sanitat, transport, correus o telecomunicacions. El treball fix i amb drets s'ha anat substituint pel treball precari i sense drets. La gran majoria treballem més hores i vivim hipotecats. Per contra, els bancs i les multinacionals, en nom d'Europa i del progrés, s'han omplert les butxaques.

Aquesta vegada també volen associar la Constitució europea amb el progrés i el benestar. Igual que van fer quan van introduir l'euro, quan les grans promeses amagaven un assalt salvatge al nostre poder adquisitiu. Ara ens demanen el vot a favor d'aquesta Constitució mentre intenten assegurar-se que la immensa majoria dels treballadors/és no coneguem el seu contingut.

Diem no perquè aquesta constitució està al servei de les multinacionals. La Constitució consagra una "economia de mercat altament competitiva" (Art. 3.3) on les multinacionals poden fer i desfer a voluntat, moure els seus capitals i deslocalitzar empreses, tancant-les després d'haver-se beneficiat de l'exempció d'impostos i d'ajudes públiques.

Diem no perquè aquesta constitució no garanteix el dret al treball. El "dret al treball" que de manera formal consagren les actuals Constitucions estatals és aquí substituït per "la llibertat i el dret a treballar".

Diem no perquè aquesta constitució significa més flexibilitat laboral. Mentre els treballadors/as necessitem treball digne i estabilitat laboral, el text constitucional anuncia més flexibilitat, apostant per una mà d'obra "formada i adaptable a uns mercats laborals capaços de reaccionar ràpidament" (Art. III 203).

Diem no a una constitució que no harmonitza els drets socials. Diuen que és un pas cap a l'Europa social però la realitat és la contrària. No hi ha cap "harmonització" que garanteixi un mínim comú de drets laborals i protecció social. Al contrari, tot queda en mans dels Governos i qualsevol d'ells pot vetar el més mínim pas en aquest sentit. Per als capitalistes es tracta precisament d'aprofitar-se de les desigualtats actuals per enfrontar uns treballadors amb altres i per imposar, en nom de la "competitivitat", un retrocés generalitzat dels cada cop més escassos drets laborals.

Diem no a una "constitució" que s'oblida dels joves, de les treballadores i treballadors en precari. Els defensors d'aquesta Constitució l'associen al progrés, però per milions de treballadors joves i/o de dones, el projecte constitucional no abrigo la més petita esperança d'aconseguir un treball estable o un salari digne.

Diem no perquè amb aquesta "constitució" pagarem més els que menys tenim. En nom de la prohibició del dèficit públic retallen prestacions socials, pensions, habitatge protegit, escola, sanitat o transport públic, mentre el Banc Central queda lliure de tot control i els Governos entren en competició a veure qui rebaixa més impostos als empresaris amb l'excusa d'atraure inversions.

Diem NO a la "constitució" que privatitza els serveis públics. La Constitució no obliga als Estats a oferir cap servei públic i en canvi els deixa les mans lliures per desmantellar-los. Amb la Constitució es posaran a l'ordre del dia privatitzacions com les del ferrocarril, que tan sinistres resultats ha

tingut en llocs com ara Gran Bretanya. L'anomenada Directiva Bolkestein obre les portes a una privatització generalitzada dels serveis públics. Els hospitals, vies fèrries, carreteres..., que es van construir en anys de treball i amb fons públics, es posaran a disposició dels capitalistes de torn.

Diem no a la constitució que aixeca un mur de la vergonya contra els treballadors/es immigrants. Mentre les multinacionals i els Bancs es reserven el dret a espoliar el planeta, als treballadors immigrants se'ls tanquen les fronteres amb les lleis d'estrangeria i als que tenen papers no se'ls reconeixen els mateixos drets que a la resta de treballador@s.

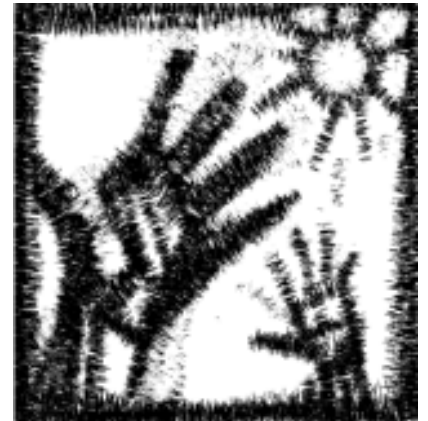
Diem no a la constitució de l'OTAN i la guerra. A través d'eslògans tan generals com cíncics volen fer creure que aquesta Constitució fa d'Europa un contrapès front als EEUU, però la Constitució deixa ben clar que "la política exterior i de defensa s'ajustarà als compromisos i decisions de l'otan", "que seguirà sent el fonament de la defensa col·lectiva i l'organisme d'execució". I que sapiguem, qui mana a l'otan és Bush i els EUA.

Diem no a la "constitució" que impedeix a les nacions sense estat exercir el seu legítim dret a l'autodeterminació. Diem no a una "constitució" antidemocràtica. Va ser elaborada a l'esquena dels treballador@s i la població i, un cop aprovada, el mecanisme constitucional exigeix la unanimitat per reformar-la, el que fa pràcticament impossible que sigui modificada. El mateix referèndum no deixa de ser un frau en què el Govern i els partidaris del SI s'han assegurat el monopoli dels mitjans de comunicació.

Cridem per tant a tots els treballadors i treballadores a rebutjar aquesta Constitució manifestant un rotund NO el pròxim dia 20 de Febrer. Els cridem a difondre aquest manifest en els centres de treball i a participar de totes les activitats convocades per la Campanya pel NO a la Constitució Europea.

Llibertat pres@s de Caleta Olivia

Reproduim la carta de resposta d'Hugo Sánchez -detingut a Caleta Olivia per pressió de Repsol per participar en les mobilitzacions en defensa del treball- a les organitzacions que es solidaritzen amb la seva família enviant set mensualitats per poder subsistir mentre continua la lluita per la seva llibertat.

**Col·labora amb
la campanya per
la seva llibertat
venint al concert de
Los Cachos de
CHESUDACA
i MAJO PERFIL
a Barcelona
Dissabte 26 a les
20.30h al Centre
Cívic "La Sedeta"
C/Sicilia, 321
Joanic (L4)
Entrada: 3 euros**

**Si no pots venir,
compra un bo d'ajut**

A los compañeros de:

- CATAAC-CTS-IAC (Sindicato de trabajadores de la sanidad de la Intersindical Alternativa de Catalunya).
- CATAAC-IAC (Sindicato de los trabajadores de la Administración Pública)
- CO-BAS (Comisiones de base)
- Federación de Bases de Catalunya de la CGT
- Lucha Internacionalista
- Secretariado permanente de la CGT estatal
- USTEC-IAC (Sindicato de trabajadoras de la enseñanza)

Hemos recibido con profunda alegría nuestra ayuda económica. No sólo porque ese dinero ayudará, principalmente, a nuestras familias a sobrellevar mejor el duro trance que estamos atravesando, sino por lo que significa desde el punto de vista de la solidaridad obrera internacionalista.

Es emocionante ver como trabajadores que separados por tan gran distancia se solidarizan con la causas de otros trabajadores, siguiendo así la mas profunda y noble tradición del proletariado mundial.

El capitalismo imperialista, a pesar de intentarlo de miles de formas diferentes, no ha podido terminar con ésta tradición obrera, y, en los luchas de los trabajadores en todo el mundo empieza a escucharse cada vez con más insistencia, "PROLETARIOS DEL MUNDO, UNOS".

Por esto, compañeros, nuestra ayuda, nuestra solidaridad es un ejemplo y un favor luminoso a seguir.

Mientras los petroleros, entre ellos REPSOL (multinacional capitalmente española), además de hacernos enriquecer por apoyar el petróleo, la lucha, por trabajo nos privó de los salarios que de ellos percibíamos y nos privó del trabajo, tratando así llevar a nuestras familias a la desesperación. Pero, paradójicamente, trabajadores españoles con sus organizaciones hacen fracasar sus siniestros intenciones.

Compañeros, queremos que sepan que nuestra ayuda es muy importante, ya que, también contribuye a la campaña por nuestra libertad.

Con esta carta intentamos hacerles llegar nuestro reconocimiento al esfuerzo que hacen por nuestra libertad, y, que gracias a todas estas muestras de solidaridad, más temprano que tarde lograremos torcerle el brazo al gobierno "seudo-progresista", al gobierno naciente del F.M.I y de los compañías petroleras de Kirchner y de esa manera conseguir la liberación de todos los luchadores políticos, sindicales y sociales de nuestro país.

Un gran abrazo obrero e internacionalista.

Hugo Iglesias
Seccional Berceira - Caleta Olivia
Santa Cruz - Argentina
Reso por luchar por trabajo
16 / 01 / 05.

7.500 lluitadors palestins entre les reixes d'Israel

La presó, arma de guerra

Al número anterior de la revista (vegeu el LI 57 "Eleccions sota ocupació a Palestina. La reacció democràtica") anunciàvem una sèrie d'articles amb les impressions i materials extrets del viatge de companys de Lluita Internacionalista i dels Comitès de Solidaritat amb Palestina als Territoris Ocupats aquest mes de gener passat. Van ser uns dies intensos a Cisjordània en els quals vam viure en primera persona fins a quin punt la repressió israeliana no ha deixat d'avançar: els controls militars, l'apartheid, l'empresonament, l'ofec econòmic... Una de les preguntes que més vam fer al llarg de totes les entrevistes, reunions i cafès compartits va ser què podíem fer des d'aquí, des dels nostres barris, els nostres centres de treball, les nostres universitats... La resposta sempre va ser molt clara: "expliqueu al vostre poble què passa aquí" ens deien. Doncs bé, això és precisament el que sempre hem intentat, donar la paraula al poble palestí, i aquest és el nostre compromís amb tots ells, fer arribar el seu missatge en la mesura de les nostres possibilitats. La dignitat dels palestins que vam conèixer aquells dies i els seus increïbles actes de solidaritat quotidiana i força vital contagiosa ens va fer recordar aquella cançó que tant es va cantar a l'Argentina que deia "Usted preguntará por qué cantamos... cantamos porque el niño y porque todo, y porque algún futuro y porque el pueblo, cantamos porque los sobrevivientes y nuestros muertos quieren que cantemos". Doncs això.

Les presons han estat una arma de guerra sistemàtica utilitzada per Israel amb un impacte molt gran a la societat palestina, i conèixer de primera mà la situació dels presos va ser una part molt important del viatge. Vam visitar a Ramallah "Addameer, Associació de Drets Humans i de Suport als Presos" una organització no governamental palestina creada el 1992. L'organització treballa com un observatori dels drets humans dels presos en les presons israelianes i palestines, fent activitats de difusió, mobilització i suport legal als presos i les seves famílies.

Concretament l'organització treballa des de cinc programes diferents. En primer lloc, hi ha els programes de suport legal als detinguts i les seves famílies mitjançant serveis i consultes legals gratuïtes. En segon lloc, l'organització fa visites legals regulars a les presons i proporciona assistència social per assegurar que les condicions de vida dels presos palestins són les adequades. En tercer lloc, ofereixen documentació sobre els drets dels detinguts: realitza periòdicament estadístiques sobre el nombre de detinguts, lloc i data de la detenció, el motiu i les violacions legals que hagin patit els detinguts. En quart lloc, l'associació és un Observatori permanent sobre la situació dels presos palestins i ofereix una cobertura mediàtica de difusió d'aquesta informació mitjançant informes de premsa, amb una pàgina Web (<http://www.addameer.org>). Finalment,

l'associació impulsa campanyes de solidaritat internacional contra la tortura i les detencions arbitràries així com de suport i solidaritat amb els presos palestins. Com van informar-nos des d'Addameer, el nombre de palestins detinguts en presons israelianes i palestines des del principi de la Segona Intifada és d'uns 29.000, incloent-hi els detinguts en centres d'interrogatori i detenció. Des del principi de l'ocupació israeliana dels Territoris Ocupats el 1967, més de 850.000 persones haurien estat condemnades a penes de presó. Això vol dir, aproximadament, el 20% del total de la població palestina dels Territoris Ocupats (considerant el fet que la majoria dels detinguts són homes, el total dels palestins detinguts representaria al voltant del 40% del total dels Territoris Ocupats).

L'agost de 2004 es comptabilitzaven uns 8.000 presos polítics palestins en presons israelianes. Uns 750 d'aquests serien "detencions administratives", sense càrrecs ni judici i per un període indefinit de temps. 380 dels presos polítics són menors de 18 anys (78, menors de 16 anys). Hi ha prop de 106 dones preses polítiques, de les quals el 20% són mares, alguna d'elles de fins a 11 fills. 24 dones conviuen amb els seus fills petits, encara que els els prenen quan tenen dos anys i, per tant, mare i fill perden el contacte. Del total de 8.000 presos polítics 3.800 es trobaven en presons civils i la resta en centres de detenció militar israeliana. Als nens i nenes els tracten igual que als adults. I en la major part dels empresonats al costat de presos comuns. Quan una persona mor abans d'acabar la condemna, el govern israelià no permet que el cos surti de la presó. Així que el mantenen

Menors detinguts per edats (2001-2004)

2001	2	12-14 años	8
2002	21	15-16 años	87
2003	122	17-18 años	205
2004	155		

allà, en una cambra frigorífica, fins que compleix la pena. L'arrest i detenció dels palestins que viuen als Territoris Ocupats estan regulats per una sèrie enorme de regulacions i normatives que afecten tots i cadascun dels aspectes de la vida dels palestins. Hi ha prop de 1.500 regulacions militars a Cisjordània i unes 1.400 a la Franja de Gaza.

Les presons israelianes i camps de detenció militar estan localitzats sobretot a la frontera israeliana del 1948. Actualment hi ha un total de 5 centres d'interrogatori, 6 centres de detenció i 3 camps de detenció militar i unes 20 presons en què hi ha palestins dels Territoris Ocupats detinguts. Una de les detencions més habituals és l'anomenada "detenció administrativa". Per dur-ne a terme una tampoc no es necessita cap motiu específic.

N'hi ha prou amb dir que tenen informació secreta que una persona és "perillosa" per enviar-la a la presó. De vegades, quan arriba l'últim dia de condemna i el pres o la presa es prepara per sortir, se'ls comunica la imposició d'altra condemna. La durada mitjana de les detencions administratives és de 6 mesos, però a la major part dels detinguts se'ls n'imposen unes quantes de successives. Ara mateix hi ha una persona que duu en aquesta situació 8 anys, i hi ha 750 persones sota detenció administrativa. 380 són menors de 18 anys i 70 menors de 16 (teòricament un menor de 14 anys no pot estar més de 6 mesos a la presó i, malgrat això, hi ha documentats casos d'estades a la presó de fins a 14 mesos).

El context en què ens situàvem en arribar a Palestina era el d'una lluita recent dels presos polítics que havia acabat el setembre de 2004 (vegeu el LI 53). Des del 15 d'agost, 8.000 presos i preses polítics palestins van declarar-se en vaga de fam. Demanaven que ells i les seves famílies fossin tractats segons la llei i els tractats dels Drets Humans. Condicions higièniques bàsiques, atenció mèdica, visites de familiars, la fi de les pallisses i tortures indiscriminades. Aquella lluita – encara que es limitava a

Manifestació a Gaza en suport als presos. Agost 2004

exigències sobre millores en les condicions de vida dels presos, segons ens explicaven des d'Addameer – va voler dir, a més d'una lleugera millora en les condicions de vida dels presos a les presons i l'acceptació d'algunes de les reivindicacions, un precedent de lluita important des del començament d'aquesta Intifada.

Però, com se sol dir, qualsevol victòria conté una derrota i qualsevol derrota, una victòria. El balanç és d'una forta repressió sobre els presos en vaga i una dispersió i càstig dels líders. Les autoritats israelianes havien declarat públicament que utilitzarien mètodes d'extrema pressió psicològica i física perquè els presos abandonessin la vaga de fam, violant-los el dret d'expressar les seves exigències "[...] per qualsevol mitjà que escullin" (Article 19 de la Convenció Internacional sobre Drets Civils i Polítics). Fins i tot van declarar explícitament que recorrerien a l'experiència del tractament de presos en vaga de fam utilitzades a Sud Àfrica [en l'època del sistema d'Apartheid], a Irlanda, Turquia o Llatinoamèrica per trencar la vaga.

En el cas dels joves la repressió és especialment violenta. Van ser molts els testimonis que vam

conèixer de joves que havien passat per la presó i ens explicaven com la repressió de la Intifada s'acarnissa especialment en aquests sectors. Només durant la nit del 4 de gener vam poder comprovar com es detenien a Ramallah 3 joves membres d'un partit de l'oposició o com continuaven els enfrontaments a Nablus.

Poden comptar-se per centenars els joves palestins empresonats només per estar organitzats a la universitat o participar en òrgans de govern universitari. Però com ens explicava l'Allah, un llicenciat en Comptabilitat en atur i d'esquerres tot just sortit de la presó per estar organitzat a la universitat, els militants d'esquerra joves pateixen especialment aquesta repressió: "Israel sap que el marxisme ha entès l'equació de l'explicació de la realitat, per això som més perillosos per a ells" (...) "la nostra lluita no és contra els esclaus, sinó contra el senyor, i en aquesta lluita formem part d'un front internacional del qual vosaltres també formeu part quan us manifesteu a Europa a favor de la llibertat de tots els pobles i treballadors". Doncs en prenem nota: continuarem fent això des d'aquí.

Noèlia. Barcelona

El silenci dels llops (i 2)

Aquesta és la segona part de l'article aparegut en el número anterior de Lluita Internacionalista, en el qual l'autor se centrava en els orígens del conflicte del Darfor, en què les revoltes populars han estat ofegades successivament, pel govern titella del colonialisme anglès; pel cop d'estat de la KGB que, paradoxalment, instaura la llei islàmica; pel de la secta religiosa del Mahdi; i, per acabar, pel de la Junta Militar dels Germans Musulmans.

Una vegada constituït el seu govern, van sorgir les primeres disputes de poder, per l'encreuament de competències i sistemes de govern. Es van dividir en dues: la vella guàrdia, dirigida per el "Totpoderós", i uns dels pilars de la fundació dels germans musulmans, "Al-Turabi" i el seu nombre dos Ali al-Haj. L'altra fracció era liderada pel president i cap de la junta mili-

de "exterminator". Veu que la solució als conflictes passa per "les botes". La seva mentalitat és molt més nacionalista. No obstant això, "Al-Turabi" és doctor en Dret per la Sorbona de França, importador del pensament islamista. És autor de diversos llibres, reconegut per la seva eloqüència maquiavélica. Les seves aspiracions traspassen més enllà de les fronteres de Sudan, és a dir, internacionalista.

El punt més culminant arriba quan "Al-Turabi", sense consulta prèvia, contacta amb el cap de l'escamot del sud, "John Garang". Aquest és un militar format en l'acadèmia militar sudanesa, estalinista i vell camarada de l'ex dictador "Numieri". És d'una de les ètnies majoritàries del sud, els "Dinka". Es va unir a l'escamot

en el pretext idoni dels especuladors i mercaders de la mort.

Garang, és actualment un poderós terratinent i home de negocis amb nodrits comptes a l'estranger, un perfecte model de la burgesia estalinista. "Al-Turabi" aconsegueix un principi d'enteniment amb ell, però a la seva volta a la capital del país se l'acusa de traïdor i es dicta una ordre d'arrest domiciliari, seguida del desmantellament de totes les organitzacions i comitès que dirigeix. Es comença a pressionar discretament als seus seguidors. Molts alts càrrecs decideixen marxar-se, és clar amb les butxaques ben plenes. Altres opten per dedicar-se als negocis aprofitant-se de les seves relacions privilegiades. De manera que, "Al-Turabi" i la seva banda van quedar fora de joc víctima de la llei ideada per ell mateix, la Llei de Depuració.

Per altra banda, la guerra del sud tenia a l'exèrcit ocupat per complet. En conseqüència, el desordre s'estén per diverses regions i s'accentua més en la regió de Darfor, punt d'unió de diverses rutes comercials, que uneixen el Txad, Líbia i Àfrica Central. Està composta per diverses ètnies que tradicionalment mantenien aliances amb la casta de el "Mahdi".

El saqueig i el pillatge es converteixen en una manera de vida. Les bandes armades s'ensenyoreixen de les rutes comercials. Això va dur al govern a armar a una tribu autòctona lleial anomenada lanyawid, que vol dir "homes a cavall". Garanteixen el fluxe comercial amb una participació considerable d'unes altres ètnies, tenint en compte l'extrema pobresa d'una regió gairebé desèrtica amb pocs recursos i abandonada per complet per part del govern central. A això, cal afegir-li les diferències ancestrals que es troben de llarg a llarg del país.

Amb el principi d'acord de pau signat amb la guerrilla del sud, els

tar, "Omar al-Bashir". "Al-Turabi", que és un egocèntric nat, volia concentrar tot el poder en les seves mans, alhora que tenir l'última paraula, o sigui, un "ayatolah" a la sudanesa.

"Al-Bashir", un militar de vocació que ha pasat bastant temps en el front no entén molt de política, però gaudeix d'un relatiu respecte en les files de l'exèrcit per les seves azañas

patrocinat pel poder colonial, aplicant una de les dites més velles de la cultura d'Orient: "Divideix i venceràs". Arran de l'engegada de la "Sharia" a 1983, que no s'entén com va durar tant, sent aquesta una de les ètnies més desfavorides des de l'arabització forçosa del país, portada a terme pels "omeyes i abasídes". Tot això, va causar un trauma d'identitat, que s'ha convertit

líders de Darfor se senten marginats per part del govern i traïts per l'escamot amb el que mantenien aliances. Per altra banda, la vella guardia dels germans musulmans, els va arravassar el protagonisme i "honor" d'estampar els seus cognoms en un acord de pau que ha costat més d'un milió de morts i gairebé tres milions de refugiats, repartits entre Àfrica i Occident. Per tant, Darfor es converteix en un escenari de disputes de cacics, interessos ocults de les potències colonials i un nou mercat armamentístic. Amb una peculiaritat, que el conflicte que s'acosta es lliura entre musulmans. De manera que allò

del "cristià oprimat" no és aplicable. Calia aportar un element decisiu, que servis de coixí per als darreres dels estratèges de la mort. Àrabs contra els "pobres negres", quina genialitat més mesquina, un tir precís en un moment precís, dos ocells abatuts. Una coincidència ben planificada, que marca la fi de l'època dels blocs i la reencarnació del "Oncle Sam". Amb una bona experiència collida dels millors mètots d'extermini i reemplaçament experimentada en el "nou món". Una política tolerada amb una indiferència que causa calfred. Una laminadura infestada de fórmules verinoses, digeribles fàcilment per unes masses que han hipotecat l'intel·lecte als seus instints. Que Allah ens agafi previnguts.

Gurashi Mirghani.

Eleccions a l'Iraq

Un pas cap a on?

Dos anys després de la caiguda de Bagdad, els EUA han estat incapaços d'estabilitzar un règim d'ocupació. Les eleccions del 30 de gener no són altra cosa que un intent d'apuntalar l'espòli imperialista amb un govern titella que li doni una aparença democràtica. No cal dir que en aquests anys Bremer ha tingut temps per imposar un paquet legislatiu que garanteix el control dels principals sectors econòmics del país a transnacionals nord-americanes i britàniques. Però una cosa són els plans de Bush i l'altra la realitat sobre el terreny: per poder marxar de l'Iraq deixant-t'ho tot lligat, els cal una base social sobre la qual recolzar-se. I fins ara no la troben.

Tot sembla apuntar que la participació a les eleccions ha estat important a les zones kurdes i xiïtes, mentre que la crida al boicot ha tingut només un ressò efectiu a les zones sunnites. Però l'elevada participació no pot interpretar-se mecànicament com un aval a la nova estratègia imperialista del que podríem anomenar "reacció democràtica": l'Aliança Nacional Iraquià, del clergue xiita Alí Sistani, que tothom assenyala com a virtual guanyador, va cridar a votar com una mostra de sobirania nacional, exigint la retirada immediata de les tropes. Els kurds van votar pel seu parlament, clausurat el 1992. Així, la participació a les eleccions té una component – possiblement equivocada- de cercar una reafirmació nacional després de dècades de dictadura i dos anys d'ocupació, que serà font de problemes i es pot girar contra els ocupants.

Retirada urgent

La retirada comença a ser urgent per als EUA i la Gran Bretanya. D'una banda, la superpotència mundial ha arribat al límit de la seva capacitat militar: el gener van passar de 138.000 a 150.000 soldats, la xifra més alta des de la invasió i a Washington ja es parla de restablir servei militar obligatori per temps de guerra. De moment s'ha decidit allargar l'estada a l'Iraq de les tropes durant més d'un any,

mesura que ja ha estat recorreguda als tribunals. De l'altra, l'ocupació és cada dia més cara: amb una despesa oficial de 1.500 milions de dòlars setmanals, Bush ha hagut de demanar al Congrés 280.000 milions de dòlars més del previst per mantenir-la. I més cara en vides: el 2004 han mort el doble de soldats nord-americans que l'any anterior i ja son més de mil els qui han tornat a casa dins d'un taüt. D'altra banda els aliats d'EUA i Gran Bretanya abandonen la nau un rere l'altre. Per alguna cosa Zbigniew Bzezinski, antic conseller de seguretat nacional amb Carter ha criticat l'estratègia del Pentàgon dient que "la guerra global contra el terrorisme ha aconseguit unificar els nostres enemics i dividir els nostres amics". Això explica que, segons una enquesta de desembre de la cadena de televisió ABC y The Washington Post, el 39% dels nord-americans estiguin a favor de la retirada. I també la proposta oberta d'un senador republicà Kennedy demanant la retirada immediata i parlant de l'Iraq com un altre Vietnam per als EUA.

Democràcia?

La lògica dels ocupants mai ha estat democratitzar l'Iraq sinó recolzar-se en qui sigui, mentre li garanteixi el control del país un cop s'hagin retirat. Primer ho van intentar amb personatges de l'exili, després no van tenir problemes per integrar militars genocides de Sadam al nou exèrcit, ara estan disposats a lliurar el govern als clergues, fins i tot si tenen connexions amb el "diabòlic" Iran, que torna a estar al punt de mira. El problema que té Bush és que no troba qui li pot fer la feina bruta, cosa que sembla haver resolt Sharon amb Abu Mazen, que ja ha desplegat la policia palestina pels carrers de Gaza. Si es recolza en els kurds, sap que Turquia no permetrà cap reconeixement de la seva autonomia a l'Iraq; si ho fa en els xiïtes, que no

semblen massa disposats a compartir el botí amb els americans, dóna massa poder a l'Iran; els sunnites són el baluard més clar de la resistència.

En aquesta situació i amb una resistència que continua, un informe del Pentàgon publicat recentment per la revista Newsweek revela el tipus de "democràcia" que volen imposar: amb el nom "Opció El Salvador", el text proposa enviar forces especials nord-americanes per a la formació "d'esquadrons de la mort" dins el nou exèrcit. Sectors

conservadors propers a Bush consideren que l'ús de forces paramilitars va ser un èxit a El Salvador i ara cal repetir-lo a l'Iraq. Negroponte que amb Reagan va aplicar aquesta doctrina a Amèrica Central és l'actual ambaixador dels EUA a Bagdad.... També el 4 de setembre de 1967 el New York Times titulava "Els EUA reforçats per les eleccions a Vietnam: funcionaris citen una participació d'un 83 per cent malgrat el terror del Vietcong". Es repetirà la història?

Cristina. Barcelona

Marroc

La lluita estudiantil contra la reforma universitària

Els inicis d'aquest any universitari ha conegut molts problemes a causa dels dolents resultats de l'aplicació de la nova reforma d'educació i perquè hi ha un pla per al sector universitari que té com objectiu destruir la universitat com sector públic.

Malgrat l'absència total d'una organització sindical, els nous estudiants en diverses universitats (Kenetra, Fes, Wajda, Agadir, ...) han començat la lluita per anul·lar els punts que afecten directament la seva situació material. Els Estudiants Revolucionaris han jugat un paper molt important en el si dels estudiants per a explicar inicialment els perills de la nova reforma i els seus efectes negatius i han analitzat els obstacles de la lluita, sabent que totes les direccions sindicals i la dels partits polítics estan per la reforma, malgrat els perills que suposa per a la seva base social. Per abolir la reforma neoliberal de l'educació i per una educació popular, científica, laica i unificada, la lluita ha de continuar.

*13 de gener de 2005
Ahmed*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31-2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

*Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.*

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

